

Sygn. akt II CSK 80/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa R.Z.
przeciwko Gminie K.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność ze względu na „naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego, to jest art. 19 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, art. 24 § 1 i 2 w zw. z art. 23 i art. 448 k.c. w zw. z art. 5 k.c.”, jak również „nadużycie przez Sąd Apelacyjny koncepcji dopuszczalności zastosowania domniemania faktycznego wynikającego z art. 231 k.p.c.” (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Powód powołał się również na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, któremu nadał formę pytania: „czy w sytuacji gdy sąd apelacyjny rozstrzygał spór wyłącznie na podstawie norm prawa cywilnego, można twierdzić o naruszeniu przezeń przepisów prawa finansów publicznych w sytuacji gdy bezpośrednio z tych ostatnich wynika zasada przesądzająca o braku istnienia przesłanki powoływanej dla uzasadnienia działania mogącego zostać poczytanym za naruszenie dóbr osobistych jako wyłączającej bezprawność zachowania naruszającego, a zatem w sytuacji gdy omawiany przepis pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowym z wynikiem sprawy, zważywszy iż prawem materialnym są normy prawne wypływające ze źródeł prawa wskazanych w art. 87

Konstytucji RP, zaś wspomniany przepis, któremu uchybił sąd drugiej instancji jest przepisem zawartym w ustawie” (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej została sformułowana przez powoda w związku z zarzuceniem Sądowi Okręgowemu naruszenia tych samych przepisów, których wykładnia ma prowadzić do rozwiązania sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego. Już samo takie postawienie problemu dotknięte jest wewnętrzną sprzecznością, gdyż w sposób oczywisty Sąd mógłby naruszyć tylko takie przepisy, które nie poddają się różnej wykładni i w związku ich stosowaniem nie powstają poważne wątpliwości.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nieopubl. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełniona została przesłanka, na którą powołuje się powód, zwłaszcza, że sformułowane przez niego zarzuty nie uwzględniają ustaleń przyjętych przez Sąd Okręgowy za podstawę rozstrzygnięcia, podczas gdy Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby nimi związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinni to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało, a samo zagadnienie

powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Powód nie przedstawił uzasadnienia dla wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania spełniającego wymagania określone wyżej.

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczeń, dla których podstawę tworzyły art. 24 § 1 i 2, art. 23 i art. 448 k.c., a to w związku z twierdzeniem, że jego dobre imię zostało naruszone przez organy pozwanej, której wójt na sesji rady bezpodstawnie zarzucił powodowi niewywiązanie się z obowiązków leżących poza jego kompetencjami i wnioskował o jego odwołanie z funkcji skarbnika gminy. Uzupełniwszy ustalenia faktyczne, Sąd drugiej instancji przytoczył okoliczności, którymi wójt pozwanej uzasadniał stanowisko, że utracił zaufanie do powoda jako skarbnika gminy i uznał je za dostateczne do zainicjowania działań na sesji rady zmierzających do odwołania powoda z pełnionej funkcji. Umotywowanie tego wniosku nie ograniczało się do okoliczności doniosłych dla zastosowania art. 19 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, gdyż nowy wójt po objęciu urzędu oczekiwał informacji o tym, które spośród obowiązujących w gminie rozwiązań regulaminowych są niejasne, sprzeczne z sobą, a praktyka ich stosowania grozi narażeniem na szwank interesów finansowych gminy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 5 i § 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804), orzeczono jak w postanowieniu.